

Arrest

nr. 161 552 van 8 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 7 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART loco advocaat M. LYS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Eritrese nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Tigrinya etnie. U werd op 12 februari 1990 geboren in Addis Abeba (Ethiopië). Uw ouders zijn afkomstig van Mendefera, maar uw vader werkte in Addis Abeba als agent voor de Ethiopische autoriteiten. Uw moeder overleed toen u jong was. Uw tante ontfermde zich sindsdien over u. In 1999 werd u samen met uw vader en uw tante gedeporteerd naar Eritrea. Bij aankomst werd uw vader onmiddellijk gearresteerd. U hoorde later dat uw vader vroeger Eritrese mensen gearresteerd had in Addis Abeba en dat hij daarom uit wraak gearresteerd werd bij zijn deportatie naar Eritrea. Gedurende één jaar woonde u met uw tante in Asmara. Uit vrees voor de militaire dienstplicht vluchtten jullie in 2000 weg naar Sudan. Jullie woonden sindsdien in Khartoum. U kreeg echter problemen met een generaal die verliefd was en geen tegenspraak van u duldde. U moest op zijn wensen ingaan, zoniet werd u opgesloten. In oktober 2013

werd u opgesloten. U kwam pas vrij nadat u beloofde om met hem te trouwen. U beloofde dit, maar verliet Sudan onmiddellijk na uw vrijlating. Smokkelaars brachten u naar Libië, maar daar werd u gearresteerd wegens illegaal verblijf. Na 7 maanden kwam u vrij. Uiteindelijk slaagde u er via de hulp van smokkelaars in om via Italië en Frankrijk naar België te reizen. Op 13 augustus 2014 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan immers vastgesteld worden dat uw voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst volstrekt niet geloofwaardig is.

Om te beginnen kon u geen documenten neerleggen om uw Eritrese nationaliteit te staven. Verder slaagt u er via uw verklaringen tijdens het gehoor evenmin in uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u van 1990 tot 1999 in Addis Abeba woonde en van 2000 tot 2014 in Sudan woonde. **U stelt dat u enkel gedurende 1 jaar, namelijk in de periode 1999 tot 2000 in Eritrea woonde, meer bepaald in Asmara** (gehoor, p.8). Hierbij moeten enkele kanttekeningen geplaatst worden. **Ten eerste** verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) dat u gedurende 10 jaar in Asmara gewoond hebt, namelijk van 1990 tot 2000 (zie verklaring DVZ, p.4). Bijgevolg komt u niet geloofwaardig over waar u bij het CGVS verklaarde dat u slechts 1 jaar in Asmara woonde, namelijk van 1999 tot 2000. Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen bij het CGVS en de DVZ, ontkende u enkel dat u dit bij de DVZ gezegd zou hebben (gehoor, p.9). Nochtans werd dit gesprek bij de DVZ in het Amhaars gevoerd en aanvaardde u de inhoud van het gehoorverslag door middel van uw handtekening. Ook bij aanvang van het gehoor bij het CGVS maakte u geen enkele melding van fouten bij de DVZ, ook niet nadat u hier expliciet om gevraagd werd (gehoor, p.4). Het is opmerkelijk dat u uw verklaringen over de duur van uw verblijf in Asmara drastisch aanpaste.

Ten tweede verklaarde u bij de DVZ niet te weten in welke ‘zoba’ (een administratieve opdeling in Eritrea, zie toegevoegde landeninfo) uw voorgehouden woonplaats Asmara lag (verklaring DVZ, p.4). Bij het CGVS verklaarde u echter -foutief- dat Asmara in ‘zoba Debub ligt’ (gehoor, p.9). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat u bij de DVZ niet wist te vertellen in welke ‘zoba’ Asmara ligt, antwoordde u dat u het wel degelijk gezegd hebt en vroeg u zich af: “hoe zou ik de plek niet kennen waar mijn vader geboren is” en zei u verder dat het misschien aan de vertaler lag omdat jullie toen Tigrinya en Amhaars spraken (gehoor, p.9). Uw reactie komt bevreemdend over. U gaf immers aan dat u vlot Amhaars én Tigrinya praat (gehoor, p.4), dus is onduidelijk waarom het feit dat de tolk deze talen praatte voor problemen zou kunnen zorgen. Verder blijkt dat uw verklaringen bij de DVZ enkel in het Amhaars afgenomen werden, omdat u hierom gevraagd had. U verklaarde zich bovendien akkoord met uw afgelegde verklaringen door middel van uw handtekening. U maakt niet aannemelijk waarom u er bij de DVZ niet in slaagde te vertellen in welke ‘zoba’ uw woonplaats Asmara ligt. Wanneer u er bij het CGVS vervolgens op gewezen werd dat Asmara helemaal niet in ‘zoba Debub’ ligt, maar wel in ‘zoba Maekel’ (zie informatie toegevoegd aan het dossier), ging u hier niet op in (gehoor, p.10). Wel vertelde u na de pauze: “ik wil een fout verbeteren: ik zei eerder dat Asmara hoofdstad is van ‘zoba Debub’, maar dat moet ‘zoba Maekel’ zijn” (gehoor, p.13). Dat u bij de DVZ niet wist in welke ‘zoba’ uw woonplaats Asmara ligt; u vervolgens stellig beweerde dat het in ‘zoba Debub’ ligt en zelfs zei “hoe zou ik de plek niet kennen waar mijn vader geboren is” maar u -pas nadat de dossierbehandelaar u vertelde dat Asmara eigenlijk in ‘zoba Maekel’ ligt- vertelde dat u een fout maakte en dat het inderdaad in ‘zoba Maekel’ ligt, is erg opmerkelijk en doet afbreuk aan uw voorgehouden Eritrese afkomst.

Ten derde legde u vreemde verklaringen af over de ligging van uw wijk Mai Chehat in de stad Asmara. U zei dat deze wijk in het district Gheza Banda ligt (gehoor, p.9,13). Er werd u gevraagd om uw woonplaats te situeren binnen de stad Asmara. U kon dit bijvoorbeeld doen door de ligging aan te geven of door te omschrijven welke andere wijken in de buurt liggen. U stelde echter dat u geen windrichtingen kent omdat u niet opgeleid bent. U kon evenmin vertellen welke andere wijken in de buurt liggen van Mai Chehat. Evenmin wist u dat Asmara opgedeeld is in 6 ‘subzoba’s’, namelijk noorden, zuidwesten, centrum, noordoosten, noordwesten en zuidoosten (zie toegevoegde informatie). Meer zelfs, u leek de term ‘subzoba’ niet eens te begrijpen (gehoor, p.13,14). U gaf enkel de nogal bevreemdende opmerking dat uw wijk dichtbij Dese en Gonder in Ethiopië ligt (gehoor, p.14), wat allerm minst een antwoord is op de vraag naar de situering binnen de stad Asmara. Na de pauze vertelde u plots -correct- dat uw wijk in het ‘zuidoosten’ van Asmara ligt. Wanneer u gevraagd werd hoe het komt dat u dit plots wel wist, antwoordde dat u erover nagedacht hebt (gehoor, p.23). Dat u in eerste instantie vertelde dat u uw wijk niet kunt situeren omdat u de windrichtingen niet kent omdat u niet geschoold bent, maar u na de

pauze plots vertelde dat uw wijk in het zuidoosten van Asmara ligt, valt moeilijk ernstig te nemen en doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten vierde vertoont uw tentoon gespreide kennis over Asmara ernstige mankementen. Op zich kan er van iemand die op jonge leeftijd en geruime tijd geleden (afhankelijk van haar verklaringen gedurende ofwel 1 jaar ofwel 10 jaar) in een stad gewoond heeft, geen erg uitgebreide kennis hierover verwacht worden. U legde echter vrij gedetailleerde verklaringen af over uw wijk Mai Chehat en over Asmara in het algemeen. Wanneer u gevraagd werd of u 'Cinema Roma' kende, antwoordde u: "als je bus neemt van Meda Ertra en de kathedraal passeert, voordat je de cinema Empagila passeert, zie je het, voor de kathedraal". Gevraagd naar de Kidane Mehret kerk zegt u dat u er met uw tante ging bidden en dat het in de buurt van uw woonplaats ligt. Het Alexander Putshkin standbeeld kent u ook, en u zegt dat het in 2009 gebouwd werd. U kent ook Harnet Avenue, de hoofdstraat van Asmara en vertelt dat de volgende gebouwen langs deze straat liggen: Enda Hamus en de Enda Mariam kerk (gehoor, p.24,25). Vervolgens werd u gevraagd hoe het komt dat u deze zaken nog zo goed weet. U vertelt dat u zich deze zaken nog herinnert, dat u er andere Eritreërs over hoorde praten en dat het ook kent via de televisie en de krant (gehoor, p.24,25). Het is dan ook opmerkelijk dat u de districten 'Tiravolo' en 'Gejeret' niet kent (gehoor, p.24), aangezien dit districten zijn die aan uw district Gheza Banda grenzen (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Ook de Meloti brouwerij en het Shiida-plein kent u niet. U kent het bekende Expo festival, weet wat dit inhoudt en wanneer dit plaatsvindt, maar hebt geen enkel idee waar in Eritrea dit festival plaatsvindt (gehoor, p.20) wat vreemd overkomt, aangezien dit festival in Asmara plaatsvindt. Dit duidt op ingestudeerde in plaats van doorleefde kennis. U stelde gedetailleerd dat het Alexander Putshkin standbeeld opgetrokken werd in Asmara in 2009, maar u weet niet wie dit is of waarom dit standbeeld opgetrokken werd in Asmara (gehoor, p.24), wat wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis. U zegt dat u naar de Kidane Mehret kerk ging en dat dit in uw district Gheza Banda ligt (gehoor, p.25), maar volgens landeninfo (zie bijlage) ligt deze kerk niet in uw omgeving, maar wel in het noorden van de stad. Verder verklaarde u verkeerdelijk (zie informatie toegevoegd aan het dossier) dat Edaga Hamus en de Enda Mariam kerk langs de bekende hoofdstraat Harnet Avenue liggen (gehoor, p. 25). Edaga Hamus is echter een wijk in het noorden van Asmara en de Enda Mariam kerk ligt in het noordoosten van de stad, terwijl Harnet Avenue door het centrum van de stad loopt. Bovendien zei u dat Edaga Hamus een 'gebouw' is langs Harnet Avenue, maar kon u niet zeggen waarom dit gebouw bekend is (gehoor, p.25). Edaga Hamus betekent nochtans 'donderdagmarkt' in de Tigrinya taal (zie info toegevoegd aan het dossier). Dit alles wijst opnieuw op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Op zich mag niet veel kennis verwacht worden van iemand die op jonge leeftijd (gedurende 1 jaar ofwel 10 jaar, afhankelijk van uw verklaringen) in een stad woonde, maar u gaf toch blijk van een redelijk uitgebreide en gedetailleerde kennis over Asmara. Het is dan ook opmerkelijk dat u heel wat foutieve zaken vertelde en dat u bijvoorbeeld gedetailleerd de weg met de bus kan uitleggen naar 'Cinema Roma' in het stadscentrum, maar u de omliggende districten van uw woonplaats niet eens herkende. Dergelijke zaken wijzen op ingestudeerde kennis in plaats van doorleefde kennis.

Niet alleen uw kennis over Asmara is ondermaats. Ook uw culturele en etnische kennis omtrent Eritrea is onvoldoende. Zo weet u niet wat 'ngdet' is (p.20). Nochtans is dit een erg belangrijk begrip voor mensen van de Tigrinya etnie in Eritrea. 'Ngdet' is een christen-orthodox religieus feest dat in Eritrea jaarlijks gevierd wordt in de kerk om de patroonheilige te vereren. Tijdens 'ngdet' komen mensen samen rond de kerk. Elke kerk in Eritrea heeft zijn eigen 'ngdet' waarbij hun eigen patroonheilige gevierd wordt. Eritreërs in de diaspora bellen hun familie en vrienden tijdens 'ngdet' omdat iedereen op dat moment samenkomt. Sommigen zenden geld op naar het thuisland om de kosten voor de activiteiten rond 'ngdet' te financieren. De 'ngdet' van de bekende patroonheiligen Sint Georgis, Sint Michael en Enda Mariam zijn nationaal gekende feestdagen in Eritrea (zie informatie toegevoegd aan het dossier). U verklaart tot de Tigrinya etnie te behoren, christen-orthodox te zijn, naar de kerk te gaan en in Asmara gewoond te hebben, en stelt dat u tijdens uw verblijf in Sudan veel contact had met andere Eritreërs, en ook via uw tante contact had met familieleden in Eritrea. In Sudan kwam u naar eigen zeggen met de Eritrese mensen uit de buurt samen tijdens de nationale feestdagen en ontmoetten jullie elkaar in de kerk (gehoor, p. 4,8,12). Het is dan ook niet aannemelijk dat u niet vertrouwd zou zijn met het begrip 'ngdet'.

Verder noemt u correct de 9 etnische groepen die voorkomen in Eritrea en zegt u ook expliciet dat dit de 9 talen zijn die gesproken worden in Eritrea (gehoor, p.12). Nochtans spreken mensen van de Rashaida etnie niet de 'Rashaida' taal, maar spreken ze Arabisch en is Arabisch ook een voertaal in Eritrea. Verder spreken mensen van de Hedereb-etnie niet de 'Hedareb' taal, maar wel de Beja-taal (zie informatie toegevoegd aan het dossier). U stelt ook dat de meeste Tigrinya christen orthodox zijn, maar dat er ook mensen van de Tigrinya etnie zijn die moslims zijn. U weet echter niet wat Jiberti betekent (gehoor, p.20). Nochtans worden mensen van de Tigrinya etnie die moslim zijn Jiberti genoemd: ze identificeren zich soms als de 10e etnie in Eritrea (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

Daarnaast is uw kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea onvoldoende. Nochtans is dit een belangrijk aspect van de (huidige) Eritrese samenleving. Om te beginnen verklaarde u bij de DVZ dat u bij een eventuele terugkeer naar Eritrea gearresteerd zou worden omdat u geen identiteitspapieren hebt en dus niet kan bewijzen dat u een Eritrese bent. Op de vraag waarom u Eritrea in 2000 samen met uw tante verlaten hebt, antwoordde u dat u niet weet waarom jullie toen vertrokken zijn (zie vragenlijst CGVS, p.4). Bij het CGVS verklaarde u echter dat u bij een eventuele terugkeer naar Eritrea gearresteerd zou worden en een levenslange militaire dienstplicht zou moeten aanvatten. In Sudan had u immers van andere Eritreërs gehoord dat iedereen naar Sawa gebracht wordt, daar hun dienstplicht moet aanvatten en dat daarom iedereen Eritrea verlaat. Op de vraag waarom u Eritrea in 2000 samen met uw tante verlaten hebt, antwoordde u dat uw tante bang was om ook naar Sawa gebracht te worden en ze ook in het leger zou moeten gaan en dat jullie daarom vertrokken zijn (gehoor, p.10,11,13,16,18,19). **Het is opvallend dat u hierover geen enkele melding maakte bij de DVZ.** Bij de DVZ vermeldde u enkel dat u arrestatie vreesde omdat u geen documenten had en dat u niet wist waarom jullie in 2000 Eritrea verlaten hadden. U maakte er geen enkele melding van een vrees voor de militaire dienstplicht. Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u enkel dat u geen documenten hebt die uw nationaliteit aantonen. Hierbij moeten twee opmerkingen gemaakt worden. **Ten eerste** legt u hiermee niet uit waarom u bij de DVZ geen enkele melding maakte van een vrees voor de militaire dienstplicht. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat u bij de DVZ de militaire dienstplicht niet aanhaalde als de reden voor uw vertrek uit Eritrea of als reden voor uw vrees voor een eventuele terugkeer naar Eritrea, maar dit bij uw gehoor bij het CGVS plots wél deed, doet opnieuw afbreuk aan uw aangehaalde Eritrese afkomst. Immers, de militaire dienstplicht is een zeer belangrijk aspect van de huidige Eritrese samenleving en de onbeperkte duur ervan is veruit de hoofdrede waarom mensen Eritrea ontvluchten (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

Ten tweede vertelde u dat u in 2010 een identiteitsdocument ging aanvragen op de Eritrese ambassade in Sudan. Intussen werd dit document u wel afgenomen in Libië. Aangezien u als Eritrese geregistreerd zou zijn bij de Eritrese ambassade in Sudan, zouden de Eritrese autoriteiten dus wel degelijk beschikken over uw identiteitsgegevens. Daarom is het des te moeilijker om te begrijpen waarom u aanhaalde dat u in Eritrea gearresteerd zou worden omdat u er niet over identiteitspapieren beschikt. Bovendien valt uw aangehaalde vrees voor gedwongen rekrutering in het leger door de Eritrese autoriteiten (gehoor, p.16) niet te rijmen met uw bewering dat u vanuit Sudan zelf contact opgenomen zou hebben met de Eritrese autoriteiten door zichzelf te registreren op de ambassade, een identiteitskaart te laten aanmaken en zelfs 2% belasting aan de Eritrese overheid te betalen (gehoor, p.16). U haalde aan dat u een identiteitsdocument nodig had en dat de Eritrese autoriteiten u niets kunnen maken zolang u in het buitenland verblijft (gehoor, p.16). Echter, van een kandidaatvluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid, de Eritrese autoriteiten stelt te vrezen en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan niet verwacht worden dat zij contact zou opnemen met deze Eritrese autoriteiten, zichzelf zou registreren bij deze autoriteiten en vanuit het buitenland zelfs belastingen zou betalen aan deze Eritrese autoriteiten.

Verder valt op dat u wel een vage kennis hebt over de militaire dienstplicht in Eritrea, maar dat u door de mand valt wanneer hierop doorgevraagd wordt. In eerste instantie hebt u het er meermaals over dat men 'politie' moet worden, later herstelt u zich en hebt u het over de legerdienst. U haalt voortdurend aan dat mensen naar Sawa gebracht worden, maar hebt grote moeite om uit te leggen wat Sawa precies is. Uiteindelijk zegt u dat het een plaats is, maar u kunt deze plaats niet situeren. U zegt ook dat elke Eritreër naar Sawa gaat en vandaar zijn legerdienst begint. U kent ook geen andere militaire opleidingskampen (gehoor, p.10,11,13,16,18,19). Nochtans blijkt uit (toegevoegde) informatie dat zeker niet alle Eritreërs naar Sawa gebracht worden en dat er heel wat andere militaire opleidingskampen in Eritrea zijn. Wel worden alle Eritrese leerlingen verplicht om hun 12e en dus laatste jaar secundair onderwijs af te leggen in Sawa, waar ze een militaire training krijgen. U zegt hierover echter: "studenten in graad 8 en 9 worden meegenomen, er is geen enkele Eritreër die de 12e graad afwerkt, ze pakken ze op als ze jong zijn". Wanneer u expliciet gevraagd wordt waar Eritrese leerlingen hun 12e graad afleggen, antwoordt u dat u het niet weet (gehoor, p.19). Nochtans vormt het feit dat leerlingen hun 12e graad afleggen in Sawa en erna de legerdienst dienen aan te vatten een essentieel onderdeel van het systeem van de militaire dienstplicht in Eritrea. Wanneer u vervolgens gevraagd werd of u al gehoord hebt van 'giffa' ofwel razzia's zegt u dat dit in Khartoum gebeurde. Als gevraagd wordt naar Eritrea, antwoordt u dat jong en oud er kunnen meegenomen worden en vervolgens naar Sawa gebracht worden (gehoor, p.19). Nochtans blijkt uit informatie van het CGVS (die toegevoegd werd aan

het dossier) dat mensen die gearresteerd worden tijdens razzia's niet per se naar Sawa gebracht worden, maar zeker ook naar andere militaire opleidingskampen zoals bijvoorbeeld Wi'a. Het systeem van de grootschalige giffa's waarbij de identiteitsdocumenten gecontroleerd worden en dienstweigeraars en deserteurs naar de verschillende gevangenis of naar militaire opleidingskampen gestuurd worden, is wijdverspreid in Eritrea. U hebt hier echter geen gedegen kennis over. U stelt verder dat mensen die wegens illegaal verblijf gearresteerd worden in het buitenland en teruggeleid worden naar Eritrea, eveneens naar Sawa gebracht worden (gehoor, p.13). Nochtans is Sawa vooral een militair opleidingskamp voor studenten die het middelbare onderwijs hebben afgewerkt. Mensen die teruggeleid worden uit de buurlanden worden naar heel wat verschillende kampen of gevangenis verspreid over het land gebracht (zie informatie toegevoegd aan het dossier). U hebt geen zicht op de verschillende manieren waarop Eritrese mensen bij het leger gerekruteerd kunnen worden. U stelt enkel en herhaaldelijk dat men naar Sawa gebracht wordt en er levenslang moet blijven (gehoor, p.16,18). Ook dit klopt niet. Ten eerste is Sawa vooral een opleidingsplek voor studenten en zijn er nog tal van andere militaire opleidingskampen en gevangenis in Eritrea. Ten tweede blijven deze studenten maar beperkte tijd in Sawa voor een militaire training en worden ze daarna (afhankelijk van de resultaten op hun nationaal examen) doorverwezen naar allerlei andere plaatsen (zie info toegevoegd aan het dossier). Uw stelling dat men naar Sawa gebracht wordt en er levenslang moet blijven, getuigt van een oppervlakkige kennis. U vertelt dat u contact had met Eritreërs in Sudan en dat mensen die Eritrea ontvlucht waren u hierover vertelden (gehoor, p.12,13). Het is dan ook opvallend dat uw kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea zo gebrekkig en zo foutief is.

Verder is er het feit dat u uw gehoor bij het CGVS aflegde in de Amhaarse taal. U legde uw gehoor bij de DVZ op uw vraag af in het Amhaars. Bij het CGVS verklaarde u dat u ook de Tigrinya taal beheerst, maar dat u de Amhaarse taal wel beter onder de knie hebt. Er werd afgesproken om de 'personalia' van het gehoor in de Tigrinya taal te bevragen en later terug over te schakelen naar het Amhaars. De tolk van het CGVS (die zowel de Tigrinya als Amhaarse taal beheerst) gaf echter al zeer snel aan dat het voor hem niet mogelijk was om te tolken in het Tigrinya omdat uw antwoorden in de Tigrinya taal niet goed verstaanbaar waren. De tolk gaf aan dat hij u wel begreep in het Tigrinya bij heel korte antwoordjes, maar als u een iets langere uitleg moest doen, werd het een onverstaanbare mix van Tigrinya en Amhaars. Op basis van deze opmerkingen van de tolk werd met uw toestemming geopteerd om het ganse gehoor verder te zetten in de Amhaarse taal (gehoor, p.4,5). Er moet opgemerkt worden dat Amhaars geen officiële taal is in Eritrea en momenteel niet gesproken wordt in Eritrea. Wel is Amhaars de officiële werktal in Ethiopië (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Tigrinya is de taal van uw voorgehouden Tigrinya-stam, een officiële taal in Eritrea en de voertaal in de hoofdstad Asmara (zie informatie toegevoegd aan het dossier). **Het is dan ook opvallend dat u uw gehoor voor de Belgische asielinstanties aflegt in de Amhaarse taal en dat uw kennis van de Tigrinya taal vrij beperkt blijkt te zijn. Dit geeft een negatieve indicatie betreffende uw Eritrese afkomst.**

Tijdens uw verblijf in Ethiopië van 1990 tot 1999 sprak u Tigrinya met uw familie, maar Amhaars met anderen. Tijdens uw verblijf in Asmara in 2000 sprak u Tigrinya en Amhaars met uw tante en Tigrinya met anderen. Tijdens uw verblijf in Sudan van 2000 tot 2014 sprak u Tigrinya, Amhaars en ook Arabisch met uw tante. In Sudan kwam u ook in contact met andere Eritreërs uit de buurt en ook tijdens nationale feestdagen en in de kerk. Er waren veel Eritreërs in Khartoum. U sprak Tigrinya en Arabisch met hen, en Amhaars met degenen die dit konden. Er werd u gevraagd waarom u Amhaars sprak met uw tante, aangezien Tigrinya jullie beider moedertaal is en uw tante geboren werd in Mendefera in Eritrea, maar u kon hier geen uitleg voor geven (gehoor, p.7,12). U hebt zowel in Ethiopië, Eritrea als tijdens uw verblijf in Sudan van 2000 tot 2014 steeds Tigrinya gesproken, naast andere talen. Tigrinya is volgens u ook uw moedertaal. U vertelde dat u in Eritrea Tigrinya sprak op straat met andere kinderen, maar dat u vooral in Sudan uw kennis van het Tigrinya verbeterde omdat u het sprak met andere Eritreërs, en ook met uw tante (gehoor, p.12). Het is dan ook opmerkelijk dat u er bij DVZ voor koos om uw gehoor in het Amhaars af te leggen en u op uw gehoor bij het CGVS slechts een summiere kennis van de Tigrinya taal bleek te hebben en een veel betere kennis had van de Amhaarse taal. Dit geeft opnieuw een negatieve indicatie betreffende uw voorgehouden Eritrese afkomst. De vaststelling dat u noties heeft van de Tigrinya taal vormt anderzijds geen sluitende indicatie voor uw Eritrese nationaliteit, vermits de Tigrinya taal ook in Ethiopië wordt gesproken (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

Verder is uw kennis over de nationale feestdagen in Eritrea erg beperkt en ook foutief. U verklaarde de volgende Eritrese nationale feestdagen te kennen: Genna (orthodox kerstmis), Timket (driekoningen), Fasika (Pasen), Leddet (orthodox kerstmis), Welid (niet teruggevonden), Arefa (offerfeest), Eid (suikerfeest) en Kerstmis. Het is echter opvallend dat u geen data kunt plakken op deze feestdagen, vooral omdat u verklaarde dat u in Sudan nog contact had met andere Eritreërs, ook tijdens de nationale feestdagen en in de kerk (gehoor, p.12). Verder is het vreemd dat u Genna (orthodox kerstmis, in de Amhaarse taal) en Leddet (orthodox kerstmis, in de Tigrinya taal) als aparte feestdagen benoemt, aangezien dit één en dezelfde feestdag betreft, namelijk orthodox kerstmis, dat op 7 januari

gevierd wordt. U vertelde echter dat Genna op 16 mei gevierd wordt en dat Leddet op 24 mei gevierd wordt (gehoor, p.21).

Verder is het opmerkelijk dat u niet weet wanneer de 'start van de gewapende strijd' gevierd wordt in Eritrea. Nochtans is dit een nationale feestdag in Eritrea (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Ondanks het feit dat u stelde dat u niets kent van geschiedenis, wist u immers wel te vertellen wie Idris Awate is. U zei dat hij de persoon was die de eerste kogel afschoot van de start van de gewapende strijd, en dat dit in 1961 plaatsvond. Wanneer u later gevraagd werd of u het Bahti Meskerem-plein in Asmara kende, bleek u deze plaats te kennen en zei u zelfs dat het vlak bij uw woonplaats in Asmara lag en dat u er toe voet naar kon wandelen. U slaagde er echter helemaal niet in om de betekenis van deze plaats niet duiden (gehoor, p.21,22,24). Nochtans is 'bahti meskerem' hetzelfde als 'één september' en wordt op dit plein het begin van de gewapende strijd op 1 september 1961 herdacht (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Het is opvallend dat u wel zou weten dat Idris Awate de gewapende strijd begon in 1961, maar u de nationale feestdag niet zou kennen die deze gebeurtenis viert, zelfs niet als deze datum u voorgelezen werd en gerefereerd werd naar een plein dat deze gebeurtenis herdenkt en u stelde dit plein goed te kennen aangezien het vlakbij uw huis in Asmara lag en u ernaar toe kon wandelen.

Daarnaast is het ook opvallend dat u het Eritrese en Ethiopische kalendersysteem door elkaar gebruikt. Zo stelde u dat 'meskerem' de eerste maand is (gehoor, p.24), wat inderdaad zo is volgens het Ethiopische kalendersysteem, maar volgens de Eritrese kalender staat 'meskerem' gelijk met onze maand september, ofwel de 9e maand (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Verder vertelde u dat het Expo festival in Asmara plaatsvindt op 8 magabit (gehoor, p.21). Volgens de Ethiopische kalender is dit 8 juli, en het Expo festival vindt inderdaad plaats tijdens de zomer (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Volgens de Eritrese kalender is 8 magabit dan weer gelijk aan 8 maart.

Op andere momenten tijdens het gehoor hanteerde u dan weer de Eritrese kalender. Zo vertelde u dat Eritrea onafhankelijk werd op 24 ginbot (24 mei), dat martelarendag plaatsvindt op 20 sene (20 juni), de dag van de arbeid op 1 ginbot (1 mei) en vrouwendag op 8 magabit (8 maart) (gehoor, p.21,22) wat allemaal klopt volgens de Eritrese kalender (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Dat u doorheen uw gehoor bij het CGVS systematisch het Eritrese (gregoriaanse) kalendersysteem hanteert, maar plots en tot 2 keer toe het Ethiopische kalendersysteem hanteert en zelfs stelt dat 'meskerem' de eerste maand van het jaar is, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde Eritrese afkomst.

Verder weet u weinig over de geschiedenis van Eritrea. U situeert het conflict over Badme in 1991 (gehoor, p.21). Nochtans streed Eritrea in 1991 voor haar onafhankelijkheid van Ethiopië en valt het dispuut over Badme te situeren in het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea tussen 1998 en 2000. Wanneer later in het gehoor gevraagd werd om te vertellen wat u weet over het grensconflict met Ethiopië, vertelde u opnieuw over het dispuut omtrent Badme, maar kon u hierover niets meer vertellen (gehoor, p.22). U weet dat 'nackfa' de munteenheid is in Eritrea, maar u kent de historische betekenis van deze stad niet (gehoor, p.21). Verder herkent u Woldeab Woldemariam niet als een Eritrese vrijheidsstrijder (gehoor, p.22).

Daarnaast werd u gevraagd waarom u in Addis Abeba in Ethiopië geboren werd. U zegt enkel dat uw ouders er woonden, maar dat u niet weet waarom ze daar woonden. Het is vreemd dat u dit nooit, ook niet op latere leeftijd, gevraagd zou hebben aan uw vader of aan uw tante. U gaf immers aan dat uw ganse familie afkomstig is uit Mendefera in 'zoba Debub' in Eritrea en dat ook enkele neven en nichten van u momenteel nog in Senafe (in zoba Debub) wonen. **Het is opmerkelijk dat u niet kunt vertellen waarom u in Addis Abeba in Ethiopië geboren werd, vooral omdat uw ganse familie in 'zoba Debub' in Eritrea zou wonen** (gehoor, p.7,8,9)

Tot slot moet opgemerkt worden dat u aanhaalde dat u via uw tante vanuit Sudan nog contact onderhield met uw familie in Eritrea, dat u veel contact had met andere Eritreërs in Khartoum en dat jullie samen naar de kerk gingen en de nationale feestdagen vierden, dat u vanuit Sudan nieuws en muziek uit Eritrea opvolgde via de televisie én de krant (gehoor, p. 8,12,13,19,22,23,24). U maakt dan ook niet aannemelijk waarom uw kennis over heel wat verschillende aspecten van de Eritrese samenleving zoals culturele gebruiken, de dienstplicht, de feestdagen, het kalendersysteem,... zo ondermaats is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er dus niet in geslaagd om uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.

Doorheen uw gehoor op het CGVS werd duidelijk dat u een erg selectieve en inconsistente kennis hebt over Eritrea en dat de kennis waarover u beschikte, zoals hierboven aangetoond, een duidelijk ingestudeerd en niet doorleefd karakter vertoonde. U legde daarnaast ook gewoon vele foutieve verklaringen af over Eritrea. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde Eritrese nationaliteit.

Verder haalde u de naam van uw vriendje en de ex-partner door elkaar, wat opnieuw blijkt geeft van uw frauduleuze intenties. U verklaarde dat uw tante vroeger gehuwd was met een Ethiopische man, Demese Tigustu. Intussen zijn ze gescheiden. U vertelde ook dat u in Sudan een vriendje had: Habtamu Kasa. Helemaal op het einde van het gehoor vertelde u echter dat u beide namen omgewisseld hebt. Eigenlijk is Demese Tigustu de naam van uw vriendje. Habtamu Kasa is dan weer de ex-man van uw tante. U vertelt dat u gestresseerd was en de beide namen omgewisseld had (gehoor, p.7,8, 25). Hiermee overtuigt u niet. Zelfs al breng een gehoor bij het CGVS enige stress met zich mee, toch is het niet aannemelijk dat u de naam van uw partner en de naam van de ex-man van uw tante door elkaar zou halen. Dergelijke zaken bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen voor het CGVS.

Wat uw aangehaalde problemen in Sudan met een militair die met u wilde trouwen betreft (gehoor, p.18) , moet het volgende worden opgemerkt. U verklaarde van Eritrese nationaliteit te zijn (gehoor, p.4).

Overeenkomstig artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie dient de asielaanvraag beoordeeld te worden ten aanzien van "het land waarvan hij de nationaliteit" bezit, in casu Eritrea. Bijgevolg zal hier op uw aangehaalde problemen in Sudan niet verder ingegaan worden.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De neergelegde identiteitskaart van uw oom betreft een kopie. Gekopieerde documenten hebben echter slechts een relatieve bewijswaarde, zij zijn immers gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat deze persoon werkelijk uw oom zou zijn. Verder legde u een attest neer waaruit blijkt dat u besneden bent (volgens type 2). U verklaart hierover dat u zich niet meer herinnert wanneer u besneden werd, maar dat het normaal gezien rond de leeftijd van 8 à 9 jaar gebeurt (gehoor, p.16,17). Opmerkelijk is dat –wanneer u gevraagd werd waar dit gebeurde- u antwoordde 'Als het op 9 jaar was, was het in Eritrea. Ik denk dus dat het in Eritrea was' (gehoor, p. 16). Men zou immers niet verwachten dat iemand waaraan gevraagd wordt waar zij was op het moment dat ze besnijdenis onderging, eerst zou nadenken over hoe oud ze toen was, om van daaruit af te leiden waar ze zich bevond op het moment dat ze die leeftijd had. Men zou eerder verwachten dat u spontaan – los van de leeftijd waarop u besneden werd- zou weten of u zich op het moment van uw besnijdenis - wat toch een ingrijpende gebeurtenis is- in Ethiopië of Eritrea bevond en dat u daar meteen zonder nadenken uitsluitsel zou kunnen over geven. De vaststelling dat u vooraleer u een antwoord kon geven op die vraag moest nadenken hoe oud u was en pas daarna het land kon preciseren waar u zich bevond toen uw besnijdenis plaatsvond, toont in bijkomende mate aan dat uw verklaringen erg beredeneerd (en niet spontaan) zijn. Zij vormen andermaal een aanwijzing om uw verblijf in Eritrea -en bij uitbreiding uw Eritrese nationaliteit- te betwijfelen. Verder verklaarde u dat uw tante deze besnijdenis regelde en dat uw vader er ook achter stond. U zei ook dat u pas sinds de lessen hierover in het opvangcentrum in België beseft dat besnijdenis niet goed is, maar dat u voorheen voorstander was van deze praktijk (gehoor, p.16,17). Wanneer u gevraagd werd waarom u het attest ter staving van uw besnijdenis neerlegde, antwoordde u dat u wilde tonen dat het probleem van besnijdenis bestaat in Eritrea (gehoor, p.16,17). U maakt niet direct aannemelijk wat u momenteel in uw verklaarde land van herkomst te vrezen zou hebben met betrekking tot deze reeds ondergane besnijdenis.

Er werd hierboven bovendien vastgesteld dat de door u geopperde Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk waren. Het is bovendien uw verantwoordelijkheid om de waarheid te vertellen betreffende uw werkelijke herkomst en nationaliteit. Een eventuele vrees voor vervolging ten gevolge van uw reeds ondergane besnijdenis kan derhalve bezwaarlijk in aanmerking worden genomen, gezien uw Eritrese nationaliteit betwijfeld wordt (cf. supra). U verklaarde steeds enkel over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Alhoewel er (onder andere door uw gebruik van de Amhaarse taal en het sporadische gebruik van de Ethiopische kalender) enige indicaties zijn dat u mogelijks van Ethiopische afkomst zou zijn, is het eerst en vooral uw eigen verantwoordelijkheid om geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw werkelijke nationaliteit en herkomst, zodat u het CGVS in staat zou stellen uw eventuele vrees te beoordelen ten aanzien van het land waar u de nationaliteit van draagt, zoals voorzien in de Conventie van Genève.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. I

k vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggeleid mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit, en van Eritrea afkomstig te zijn."

1.2. Stukken

1.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift ter staving van haar asielrelaas de volgende documenten: (1) Email van psycholoog van verzoekster met haar klinische observaties; (2) Alexandra Geiser, OSAR, Ethiopie: *Origine érythréenne Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR*, Berne, 11 mai 2009; (3) Wikipedia, *Ethiopian calendar*; (4) Wikipedia, *languages of Ethiopia*; (5) Kaart over de taalgebruik in Ethiopie; en (6) Hussein Ali Habtoor, "Language Maintenance and Language Shift among Second Generation Tigrinya-speaking Eritrean Immigrants in Saudi Arabia", *Theory and Practice in Language Studies*, vol. 2, n°5, mei 2012, pp. 945-955.

1.2.2. Ter terechtzitting legt verwerende partij middels aanvullende nota een attest neer afgeleverd door de verantwoordelijke van de tolkdienst CGVS d.d. 23 oktober 2015 met betrekking tot de taalvaardigheden van de tolk 1209 die verzoekster heeft bijgestaan tijdens haar gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 23 juli 2015.

Over de gegrondheid van het beroep

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 7 september 2015 de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, par. 2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de beoordelingsfout en de algemene zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Verzoekster vangt aan met een juridisch kader over het bepalen van de nationaliteit en het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd en verwijst tevens naar rechtspraak van deze Raad. Zij besluit dat "*Wanneer de nationaliteit niet betwist word dient de aanvraag onderzocht worden ten aanzien van het land van nationaliteit (RvV, n° 45.397, 24 juni 2010). Wanneer de nationaliteit niet kan worden vastgesteld dient de aanvraag onderzocht te worden ten aanzien van het land van de gewone verblijfplaats (RvV, n° 45.396, 24 juni 2010).*"

2.3. Vervolgens geeft verzoekster, met betrekking tot de betwisting van haar Eritrese nationaliteit, aan dat zij laaggeschoold is. Zij stelt dat zij amper een jaar naar school geweest is toen zij in Ethiopië woonde en daar lessen in Amhaarse taal gevolgd heeft. In Asmara en Soedan zou verzoekster evenmin naar school geweest zijn. Zij benadrukt ook dat zij in 1999 door de Ethiopische autoriteiten gedeporteerd werd en maar een jaar in Asmara heeft geleefd. Verzoekster stelt ook met ernstige psychologische problemen te kampen en verwijst hiertoe naar een email van haar psycholoog waarin zij haar klinische observaties met betrekking tot verzoekster beschrijft.

2.4. Verder merkt verzoekster op dat zij alle persoonlijke documenten met betrekking tot haar nationaliteit en haar verblijf in Soedan in Libië, waar zij 7 maanden opgesloten werd, heeft verloren. Gezien de problemen van verzoekster in Libië niet worden betwist door het CGVS, moet volgens haar dus besloten worden dat zij een bevredigende verklaring geeft voor het ontbreken van documenten. Verzoekster verwijst in dit verband tevens naar 's Raads arrest nr. 131.020 van 8 oktober 2014.

2.5. Voorts wijst verzoekster op hetgeen zij allemaal heeft weten te vertellen over haar directe en ruimere omgeving en stelt dat aangezien de korte tijd van haar verblijf in Asmara, haar leeftijd toen, de moeilijke leefomstandigheden die zij kende en het feit dat dit herinneringen van 15 jaren geleden zijn, dit gepaste antwoorden zijn. Het feit dat zij ook foutieve informatie gegeven heeft over de situering van gebouwen in de stad Asmara is luidens haar niet abnormaal. Het is mogelijk dat zij foute informatie geeft, maar dat zij overtuigd is dat dit wel correcte informatie is omdat zij het zo herinnert. Zij bevestigt dat zij ook meer informatie kan geven en geeft toe dat dit geen doorgeleefde kennis is, maar informatie die zij van derden kreeg omdat ze het haar zegden of dat ze hen gehoord heeft. Het is luidens verzoekster dus geen ingestudeerde kennis, maar gewoon indirecte kennis.

Zo geeft verzoekster toe dat zij hetgeen zij over de legerdienst weet, de rekrutering en de plaats Sawa, enkel komt van wat haar gezegd werd. Ook stelt zij dat zij inderdaad niet wist dat de Eritrese jongens hun 12de graad afleggen in Sawa gebeurt, maar merkt op dat zij wel weet dat de 12de graad een belangrijk moment is en dat zij strategieën beschreef om niet in dienst van het leger te treden: vroeger

met school stoppen. Zij stelt ook dat zij niet gezegd heeft dat geen enkele Eritreeër de 12de graad aflegde, maar dat zij daarna ook meegenomen worden en dat zij gewild zullen zijn door de autoriteiten en dat zij voor de rest van hun leven in hun handen blijven.

Over andere vragen geeft zij toe incorrecte informatie te hebben gegeven of onwetend te zijn en geeft als voorbeeld het geval over de zobas en subzobas. Zij weet wat zobas zijn, plaatst eerst Asmara foutief in zoba Debub maar verbetert het en noemt later de zobas correct met de juiste hoofdsteden, maar zij weet kennelijk niet wat nues-zobas zijn. Zij verklaart deze onwetendheid door het feit dat zij in Eritrea maar een jaar gewoond heeft en niet opgeleid is. Zij geeft ook toe geen namen van Eritrese vrijheidsstrijders te kennen maar ook dat zij niets weet over de Eritrese geschiedenis.

Verzoekster wenst ook op te merken dat haar verhoor bijzonder lang geduurd heeft (van 13u35 tot 18u30) en dat zij haar best heeft gedaan om mee te werken en alle vragen waarop zij een antwoord kende te beantwoorden. Zij stelt dat er rekening moet worden gehouden dat zij aan een post-traumatische stresssyndroom lijdt wat het goed verloop van iedere ondervraging kunnen storen en verwijst naar de email van haar psycholoog (stuk 3 bij haar verzoekschrift). Dit brengt volgens haar ook een gepast antwoord over het feit dat zij de namen van haar vriend en van de ex-partner verwisselde en ook dat zij minder informatie kon doorgeven in het laatste deel van haar verhoor, tussen 17u30 en 18u30 die over Asmara en haar ruimere en directe omgeving ging.

Wat betreft het gebruik van de Ge'ez kalender merkt verzoekster op dat het CGVS zelf niet weet hoe de Ge'ez kalender werkt en legt het volgende uit: *"inderdaad stelt hij dat 8 megabit in Ge'ez kalender uitkomt op 8 juli in het Gregoriaans kalender. Megabit is altijd de maand maart, zijnde in Gregoriaanse of Ge'ez kalender. Het is gewoon de derde maand in de gregoriaanse kalender en dan wel de 7de maand in de Ge'ez kalender. Maar in de maand Megabit is in geen geval op de maand juli toe (stuk 5). Dit is dus geen aanduiding van het gebruik van het Ge'ez kalender."*

Het feit dat zij Expo Festival niet correct in de tijd kan situeren, wijt zij aan het feit dat zij laaggeschoold is en zij kampt met psychische problemen.

Verder geeft zij aan dat de Ge'ez kalender inderdaad in Ethiopië gebruikt wordt, maar ook in Eritrea door de orthodoxen en kopten. Zij verwijst hiertoe naar en citeert uit een Wikipedia artikel.

Hoe dan ook, stelt zij, zij heeft van haar geboorte tot haar negen jaar in Ethiopie gewoond en meent dat het dus niet ongewoon is dat zij nieuwjaar op basis van de in Ethiopië gebruikte kalender situeert.

Het feit dat het verhoor in de Amhaarse taal werd afgelegd en dat de kennis van Tigrinya vrij beperkt blijkt te zijn, verklaart zij door het feit dat zij in Ethiopië op school Amhaars sprak, in Tigrinya met haar vader Amhaars en Tigrinya met haar tante, dat zij Amhaars en Tigrinya sprak met haar tante in Asmara, en Tigrinya buitenshuis, en dat zij Amhaars, Tigrinya en Arabisch in Soedan sprak, maar dat ze meer Amhaars sprak met degenen die deze taal beheerden. Ze legt ook uit dat haar Tigrinya vooral in Soedan verbeterd is omdat zij het sprak met andere Eritreeërs.

Zij vervolgt dat de beoordeling over de kennis van het Tigrinya enkel berust op de appreciatie van de tolk van het CGVS die vindt dat verzoekster moeilijk te verstaan is en zelf vraagt om in het Amhaars voort te gaan. Het blijkt volgens haar duidelijk dat zij Tigrinya begrijpt. Deze stelling is luidens verzoekster eerder een persoonlijk advies die geen wetenschappelijke waarde heeft en door andere omstandigheden eigen aan de tolk uitgelegd kunnen worden, zoals bv. het feit dat hijzelf Tigrinya niet perfect spreekt, of dat hij geen inspanningen wilt doen om verzoekster te tolken omdat zij die taal niet perfect spreekt. Verzoekster stelt dat zij bereid is om een taalanalyse te ondergaan om te bewijzen dat zij Tigrinya wel begrijpt en spreekt, ook al is het niet perfect. Het feit dat zij het niet perfect spreekt, is volgens haar ook geloofwaardig. Het is zo dat immigranten van de tweede generatie de taal van hun ouders niet perfect beheersen, en soms zelfs helemaal niet beheersen. Dit fenomeen is universeel bekend, en werd ook beschreven bij mensen van Tigrinya afkomst. Zij verwijst in dit verband naar het artikel *"Language Maintenance and Language Shift among Second Generation Tigrinya-speaking Eritrean Immigrants in Saudi Arabia"* (stuk 8).

2.6. Het feit dat verzoekster niet zou weten wat Ngdet is en dat haar culturele kennis onvoldoende zou zijn, wijt zij aan vermoeidheid, concentratieproblemen en stress. Zij benadrukt dat zij wel weet wat Ngdet is. Zij had inderdaad contacten met Eritreeërs, en het meeste wat zij over Eritrea kent heeft zij dankzij deze contacten geleerd. Zij wenst wel te verduidelijken dat de kerk waar zij naartoe ging niet exclusief door Eritreeërs gebruikt werd, maar ook door koptische Ethiopiërs en, Soedanezen en nog andere nationaliteiten.

2.7. Voorts ontkent verzoekster met klem bij DVZ gesteld te hebben dat zij van 1990 tot 2000 in Asmara gewoond heeft. Zij geeft aan dat zij wel heeft aangeduid dat zij in Addis Abeba geboren is (verklaring

DVZ, punt 5) en merkt op dat er geen binnenkomstdatum staat in Eritrea (verklaring DVZ, punt 40), wat volgens haar laat blijken dat die vraag haar misschien niet precies gesteld werd.

2.8. Verder stelt zij dat hoe dan ook, als het CGVS de Eritrese nationaliteit betwist, hij het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land moet voeren en dit land bepalen door overwegingen in rechte en/of in feite adequaat uiteen te zetten. Zij vervolgt dat de problemen in Soedan niet betwist worden. Ook merkt verzoekster op dat geïnsinueerd wordt dat zij Ethiopische zou zijn, maar wordt niet betwist dat zij uit Ethiopië met andere Eritreeërs gedeporteerd werd in 1999. Zij stelt dat juridisch gezien zij in dit geval de Ethiopische nationaliteit niet kan bezitten en verwijst hiertoe naar het rapport "Ethiopie: *Origine érythréenne Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR*".

2.9. Verzoekster merkt op dat in geval er twijfel bestaat over haar Eritrese nationaliteit, de instanties de nood aan bescherming t.o.v. het land van gewone verblijfplaats, *in casu* Soedan, hadden moeten onderzoeken, hetgeen niet gedaan werd. Zij zet vervolgens kort uiteen waarom zij vervolgingen vreesde in geval van terugkeer naar Soedan, met name een gedwongen huwelijk, en citeert uit het gehoorverslag. Zij geeft ook nog een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Ook merkt zij op dat geen enkele passage in de bestreden beslissing de aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut betreft.

2.10. Zij besluit dat de beslissing voornamelijk gebaseerd is op enkele lacunes in haar verklaringen, die volgens haar bij huidig verzoekschrift tegengesproken werden of waarvoor er een bevredigende verklaring wordt gegeven. Verzoekster maakt luidens haar ook aannemelijk dat, als haar Eritrese nationaliteit betwist wordt, haar vrees voor vervolging ten aanzien van Soedan onderzocht moet worden. Zij meent dat, als de Raad oordeelt dat hij niet genoeg informatie zou hebben om het land van gewone verblijfplaats van verzoekster te bepalen of over de gegrondheid van de vrees van verzoekster in Soedan, een nieuw gehoor kan opheldering brengen.

Hoe dan ook, stelt zij, het risico op uitwijzing van Soedan naar Eritrea zou onderzocht moeten worden, alsook de juridische en praktische mogelijkheden om er bescherming en verblijf te verkrijgen en verwijst naar een arrest van deze Raad.

2.11. Verzoekster vraagt haar de vluchtelingenstatus en, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak te verwijzen naar het CGVS zodat hij kan overgaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen betreffende de punten aangehaald in dit beroep.

3. Beoordeling

3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk

zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

3.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.3. Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

3.4. Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de Richtlijn 2011/95/EG van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2013 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekster de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

3.5. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure. De commissaris-generaal heeft terecht doorgevraagd over verzoeksters land waarvan ze voorhoudt de nationaliteit te bezitten en verzoekster aldus de mogelijkheid geboden haar nationaliteit aan te tonen nu zij verklaarde *“Ik heb mijn identiteitsdocumenten verloren in Libië en ik kan niet terug want dan gaan ze me arresteren. Ik kan niet bewijzen dat ik Eritrese ben.”* (verslag Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5).

3.6. Vooraf dient te worden benadrukt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van de vroegere gewone verblijfplaats.

3.7. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*.

3.8. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat beide partijen er aan voorbijgaan dat verzoekster in 1990 geboren is in Addis Abeba uit Ethiopische ouders toen Eritrea en Ethiopië nog eenzelfde land waren. Verzoekster had dus bij haar geboorte de Ethiopische nationaliteit. Eritrea bestond immers nog niet als onafhankelijke staat (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeksters vader in Ethiopië werkte in overheidsdienst, hij was politiemannet met de graad van inspecteur (CGVS-gehoor p. 5).

Alhoewel het niet wordt aangetoond aan de hand van objectieve elementen, zijn verzoeksters ouders beweerdelijk Tigrinya. Deze etnische herkomst heeft op zich geen invloed op verzoeksters nationaliteit bij haar geboorte toen enkel de Ethiopische staat bestond. Na de onafhankelijkheid van Eritrea is de Tigrinya herkomst evenmin doorslaggevend voor de eventuele wijziging van verzoeksters nationaliteit nu niet wordt betwist dat de Tigrinya ook leven op het grondgebied van de huidige Ethiopische staat. Volgens de informatie bij het verzoekschrift zijn er ongeveer 4,5 miljoen Tigrinya spreken waarvan twee derden in Ethiopië wonen (stuk 8 bij het verzoekschrift).

3.9. Verzoekster beweert enerzijds dat ze thans de Eritrese nationaliteit heeft, omdat ze gedeporteerd werd naar Eritrea. Anderzijds verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingen zaken dat zij bij een eventuele terugkeer naar Eritrea vreest gearresteerd te worden omdat zij geen identiteitspapieren heeft en dus niet kan bewijzen dat zij een Eritrese is. Uit dergelijke verklaringen kan dan ook niet afgeleid worden dat verzoekster ooit een andere dan haar oorspronkelijke Ethiopische nationaliteit gehad heeft.

3.10. De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekster haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakt. Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit de verklaringen van verzoekende partij redelijkerwijs kan worden afgeleid dat zij haar verklaarde nationaliteit voldoende aantoon. Indien de verwerende partij van oordeel is dat het voorgehouden land of regio van herkomst niet wordt aangetoond omwille van de houding van de asielzoeker, zijn gebrekkige kennis of om elke andere reden, kan dit slechts worden vastgesteld. Het komt de verwerende partij niet toe op hypothetische wijze een nationaliteit toe te kennen zoals verzoekende partij lijkt te veronderstellen.

3.11. Zoals hoger gesteld legt verzoekster geen documenten neer die haar Eritrese nationaliteit staven. Zelf indien verzoekster, zoals wordt beweerd, alle persoonlijke documenten met betrekking tot haar voorgehouden nationaliteit verloren heeft, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt met haar verklaringen deze beweerde nationaliteit aannemelijk te maken (*infra*).

3.12. Aangezien verzoeksters Ethiopische nationaliteit beweerdelijk wijzigde nadat ze gedeporteerd werd, heeft de commissaris-generaal haar terecht grondig ondervraagd over Eritrea.

Nog daargelaten dat verzoekster geen bijzonderheden geeft over haar deportatie, legt verzoekster over de duur van haar verblijf in Eritrea geheel onverzoenbare verklaringen af, terwijl over een dergelijk eenvoudig feit, een eenduidige verklaring kan verwacht worden. Zo verklaarde verzoekster voor de Dienst Vreemdelingen zaken dat zij gedurende 10 jaar in Asmara gewoond heeft, namelijk van 1990 tot 2000 (zie verklaring DVZ, punt 10 "*exact adres*" en "*verblijf sinds*"), terwijl zij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij van 1990 tot 1999 in Addis Abeba woonde en van 2000 tot 2014 in Sudan woonde. Volgens verzoekster tweede verklaring heeft zij enkel gedurende 1 jaar, namelijk in de periode 1999 tot 2000 in Asmara, Eritrea gewoond (gehoorverslag 23 juli 2015, 8).

Verzoeksters verklaringen lopen dermate uiteen dat ze op het CGVS in feite een nieuwe versie van haar asielrelaas aanbrengt. Het louter ontkennen dit bij de DVZ gezegd te hebben, volstaat niet. Het gesprek bij de DVZ werd in het Amhaars gevoerd - de taal van verzoeksters keuze - en verzoekster heeft haar verklaringen ondertekend ter bevestiging dat deze "*juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen*" (vragenlijst, punt 10). Ook bij aanvang van het gehoor bij het CGVS maakte verzoekster geen enkele melding van fouten bij de DVZ, ook niet nadat haar hierom expliciet gevraagd werd (CGVS-gehoor, p.4). Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar punt 40 van haar verklaring voor de DVZ en stelt dat er geen datum van binnenkomst in Eritrea vermeld staat, wat laat blijken dat die vraag haar misschien niet precies gesteld werd, kan de Raad slechts lezen dat deze vraag uitdrukkelijk werd gesteld bij punt 10 alsook haar adres in het land van herkomst en hoe lang zij daar verbleven heeft.

Verzoekster heeft duidelijk verklaard te hebben gewoond in Asmara sinds kort na haar geboorte van 1990 tot 2000. Bovendien toont het gegeven dat er geen binnenkomst datum bij Eritrea vermeld staat op punt 40, nog altijd niet aan dat zij van 1999 tot 2000 in Eritrea heeft gewoond.

3.13. Verzoekster heeft aldus al naargelang haar verklaringen, 1 of 10 jaar in Eritrea gewoond en zou Eritrea verlaten hebben toen ze 10 jaar oud was. Indien verzoekster, zoals ze later op het CGVS-gehoor stelt slechts 1 jaar in Eritrea heeft gewoond toen ze 10 was kan er, zoals het verzoekschrift stelt, geen bijzondere geografische, historische en (socio-)politieke kennis van verzoekster over Eritrea verwacht worden. Haar kennis dient wel overeen te stemmen met wat kan verwacht worden van iemand met verzoeksters profiel en er kan verwacht worden dat zij haar eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving kan toelichten.

3.14. Aldus indien verzoekster gebrek aan kennis over de geografie van Asmara haar niet aangewreven kan worden, dan kan echter wel verbazen dat verzoekster die op jonge leeftijd vrij uitgebreide en gedetailleerde verklaringen aflegde over haar wijk Mai Chehat en over Asmara in het algemeen, ook al blijken die vaak gebrekkig of onjuist te zijn.

Wanneer verzoekster gevraagd werd of zij 'Cinema Roma' kende, antwoordde zij: *"als je bus neemt van Meda Ertra en de kathedraal passeert, voordat je de cinema Empagila passeert, zie je het, voor de kathedraal"*. Gevraagd naar de Kidane Mehret kerk zegt zij dat zij er met haar tante ging bidden en dat het in de buurt van haar woonplaats ligt. Het Alexander Putshkin standbeeld kent zij ook, weet zelfs te vertellen dat het in 2009 opgetrokken werd (*ibid.*, 24). Verzoekster kent ook Harnet Avenue, de hoofdstraat van Asmara en vertelt dat de volgende gebouwen langs deze straat liggen: Enda Hamus en de Enda Mariam kerk (*ibid.*, 24,25). Gevraagd hoe het komt dat zij deze zaken nog zo goed weet, antwoordt zij dat zij zich deze zaken nog herinnert, dat zij er andere Eritreeërs over hoorde praten en dat zij het ook kent via de televisie en de krant (*ibid.*, 24,25).

Indien nog aannemelijk is dat verzoekster weet waar zij met haar tante naar de Kidane Mehret kerk ging, dan diende ze niet te weten dat deze niet in haar district Gheza Banda lag maar in het noorden van de stad (*ibid.*, 25 en landeninfo in het administratief dossier). Ook kan niet verwacht worden dat ze bekend is van de aan haar district Gheza Banda grenzende districten 'Tiravolo' en 'Gejeret'; de Meloti brouwerij en het Shiida-plein; waar het bekende Expo festival plaatsvindt (*ibid.*, 20). Anderzijds kon verwacht worden verzoekster zou weten wat de Edaga Hamus 'donderdagmarkt' betekent in de Tigrinya taal, indien ze het Tigrinya goed spreekt (zie info toegevoegd aan het dossier). Er kan dus vastgesteld worden dat verzoekster gedetailleerd kennis heeft (de weg met de bus naar 'Cinema Roma' in het stadscentrum) die niet meteen tot de wereld van een 10-jarige behoort en dat ze soms foutief was in haar spontane opsommingen onder meer inzake de talen van de anderzijds wel correct opgesomde 9 etnische groepen in Eritrea. Verzoekster stelt ook dat de meeste Tigrinya christen orthodox zijn, maar dat er ook mensen van de Tigrinya etnie zijn die moslims zijn, de Jiberti genoemd. Verzoekster weet echter niet wat Jiberti betekent (*ibid.*, 20). (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

3.15. Verzoekster was bij de aanvang van het CGVS-gehoor enigszins bekend met de zoba maar gaf ze een foutief antwoord. Indien verzoekster door "diep" na te denken tijdens de pauze haar fouten inzake de zoba en de subzoba kan verbeteren en bovendien een vlotte opsomming kan geven van de windstreken waarvan ze eerder stelde dat ze hiermee onbekend is want ongeschoold, dan kan dit er enkel op wijzen dat verzoekster ofwel over een informatieve achterban beschikt of zelf toegang heeft tot elektronische informatie tijdens de pauze. Daarenboven kan ze ook nog met gemak abstracte data instuderen en correct reproduceren. Immers verzoekster had de vragen van voor de pauze goed onthouden en kon ze na de pauze correct herhalen en beantwoorden.

Voorts, niettemin verzoekster stelde onbekend te zijn met de geschiedenis van Eritrea, wist verzoekster wel te vertellen wie Idris Awate is. Zij zei dat hij de persoon was die de eerste kogel afschoot van de start van de gewapende strijd, en dat dit in 1961 plaatsvond. Wanneer haar later gevraagd werd of zij het Bahti Meskerem-plein in Asmara kende, bleek zij deze plaats te kennen en zei zij zelfs dat het vlak bij haar woonplaats in Asmara lag en dat zij er te voet naar kon wandelen. Verzoekster slaagde er echter helemaal niet in om de betekenis van deze plaats te duiden (*ibid.*, 21,22,24). Nochtans is 'bahti meskerem' hetzelfde als 'één september' en wordt op dit plein het begin van de gewapende strijd op 1 september 1961 herdacht (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Het is ongeloofwaardig dat verzoekster wel zou weten dat Idris Awate de gewapende strijd begon in 1961, maar zij de nationale feestdag niet zou kennen die deze gebeurtenis viert, zelfs niet als deze datum haar voorgelezen werd en gerefereerd werd naar een plein dat deze gebeurtenis herdenkt en zij stelde dit plein goed te kennen aangezien het vlakbij haar huis in Asmara lag en zij ernaar toe kon wandelen. Hieruit blijkt ook dat verzoekster het Tigrinya niet kent, noch de Eritrese kalender in het Tigrinya.

3.16. De Raad kan uit voorgaande en ook wat *infra* wordt besproken, slechts afleiden dat verzoekster of bijzonder slim, of niet laaggeschoold is en hoe dan ook met gemak theoretische en dus abstracte kennis kan reproduceren. Dat verzoekster bepaalde zaken kent door gesprekken met derden, biedt geen verschoning voor haar (on)wetendheden rond haar elementaire leefwereld en bevestigt alleen maar het ingestudeerd karakter ervan.

3.17. Ten slotte dient te worden herhaald dat haar verweer ter verklaring van voornoemde onwetendheden, dat zij maar een jaar in Asmara gewoond heeft door haarzelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt tegengesproken waar zij gedurende 10 jaar in Asmara gewoond heeft, namelijk van 1990 tot 2000 (zie verklaring DVZ, punt 10 “*exact adres*” en “*verblijf sinds*”).

3.18. Aangezien verzoekster 24 jaar was toen ze in België toekwam kon verwacht worden dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken wist in welke zoba ze woonde in Asmara. Immers dit behoort tot haar adres in Asmara dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken moest opgeven (een administratieve opdeling in Eritrea, zie toegevoegde landeninfo) (verklaring DVZ, p.4). Bij het CGVS verklaarde verzoekster -foutief- dat Asmara in ‘zoba Debub ligt’ (gehoorverslag 23 juli 2015, 9). De opmerking van verzoekster tijdens het gehoor toen zij hiermee geconfronteerd werd, met name dat het misschien aan de vertaler lag omdat ze toen Tigrinya en Amhaars spraken (*ibid.*, 9), neemt de Raad niet aan. Verzoekster gaf immers aan dat zij vlot Amhaars én Tigrinya praat (*ibid.*, 4), zodat het onduidelijk is waarom het feit dat de tolk deze talen praatte voor problemen zou kunnen zorgen. Verder blijkt dat verzoeksters verklaringen bij de DVZ enkel in het Amhaars afgenomen werden, omdat zij hierom gevraagd had. Verzoekster verklaarde zich bovendien akkoord met haar afgelegde verklaringen door middel van haar handtekening. Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom zij er bij de DVZ niet in slaagde te vertellen in welke ‘zoba’ haar woonplaats Asmara ligt. Wanneer verzoekster er bij het CGVS vervolgens op gewezen werd dat Asmara helemaal niet in ‘zoba Debub’ ligt, maar wel in ‘zoba Maekel’ (zie informatie toegevoegd aan het dossier), ging zij hier niet op in (*ibid.*, 10). Wel vertelde zij na de pauze: “*ik wil een fout verbeteren: ik zei eerder dat Asmara hoofdstad is van ‘zoba Debub’, maar dat moet ‘zoba Maekel’ zijn*” (*ibid.*, 13). Aldus kan blijken dat verzoekster haar kennis bijschaaft naarmate dit nuttig is nu ze bij de DVZ niet wist in welke ‘zoba’ haar woonplaats Asmara ligt, zij vervolgens stellig beweerde dat het in ‘zoba Debub’ ligt en zelfs zei “*hoe zou ik de plek niet kennen waar mijn vader geboren is*” en zij - pas nadat de dossierbehandelaar haar vertelde dat Asmara eigenlijk in ‘zoba Maekel’ ligt- vertelde dat zij een fout maakte en dat het inderdaad in ‘zoba Maekel’ ligt.

3.19. Dat verzoeksters kennis over Asmara ondermaats is kan niet verwonderen, maar dat ook haar culturele en etnische kennis omtrent Eritrea onvoldoende is, wel. Immers culturele en religieuze aspecten zijn niet gebonden aan landsgrenzen en worden meegenomen in de opvoeding.

Zo weet verzoekster niet wat ‘ngdet’ is of het christen-orthodox religieus feest dat in Eritrea jaarlijks gevierd wordt in de kerk om de patroonheilige te vereren (*ibid.*, 20). Nochtans is dit een erg belangrijk begrip voor mensen van de Tigrinya etnie in Eritrea. Eritreërs in de diaspora bellen hun familie en vrienden tijdens ‘ngdet’ omdat iedereen op dat moment samenkomt. Sommigen zenden geld op naar het thuisland om de kosten voor de activiteiten rond ‘ngdet’ te financieren. De ‘ngdet’ van de bekende patroonheiligen Sint Georgis, Sint Michael en Enda Mariam zijn nationaal gekende feestdagen in Eritrea (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Verzoekster verklaart tot de Tigrinya etnie te behoren, christen-orthodox te zijn, naar de kerk te gaan en in Asmara gewoond te hebben, en stelt dat zij tijdens haar verblijf in Sudan veel contact had met andere Eritreërs, en ook via haar tante contact had met familieleden in Eritrea. In Sudan kwam verzoekster naar eigen zeggen met de Eritrese mensen uit de buurt samen tijdens de nationale feestdagen en ontmoetten jullie elkaar in de kerk (*ibid.*, 4, 8, 12). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster niet vertrouwd zou zijn met het begrip ‘ngdet’.

Verder is verzoeksters kennis over de nationale feestdagen in Eritrea erg beperkt en ook foutief. Zij verklaarde de volgende Eritrese nationale feestdagen te kennen: Genna (orthodox kerstmis), Timket (driekoningen), Fasika (Pasen), Leddet (orthodox kerstmis), Welid (niet teruggevonden), Arefa (offerfeest), Eid (suikerfeest) en Kerstmis. Het is echter opvallend dat verzoekster deze feestdagen enkel kan opsommen maar niet dateren en/of toelichten, te meer nu zij verklaarde ook in Sudan te leven met andere Eritreërs en dus de nationale of de religieuze feestdagen meevierde (gehoor, p. 12).

Ook is niet aannemelijk dat verzoekster Genna (orthodox kerstmis, in de Amhaarse taal) en Leddet (orthodox kerstmis, in de Tigrinya taal) als aparte feestdagen benoemt, aangezien dit één en dezelfde feestdag betreft, namelijk orthodox kerstmis, dat op 7 januari gevierd wordt. Verzoekster vertelde echter

dat Genna op 16 mei gevierd wordt en dat Leddet op 24 mei gevierd wordt (*ibid.*, 21) en ze blijkt dus ook opnieuw onbekend met deze term in het Tigrinya. Ten slotte is het opmerkelijk dat verzoekster niet weet wanneer de 'start van de gewapende strijd' gevierd wordt in Eritrea. Nochtans is dit een nationale feestdag in Eritrea (zie informatie toegevoegd aan het dossier) en zoals hoger gesteld, ze wel bekend is met het plein genoemd naar deze gebeurtenis. Ook hieruit kan slechts blijken dat verzoekster gefragmenteerde abstracte kennis weergeeft. Dit blijkt ook nog uit verzoeksters spontane opmerking dat haar haar wijk dichtbij Dese en Gonder in Ethiopië ligt (*ibid.*, 14), wat allerm minst een antwoord is op de vraag naar de situering binnen de stad Asmara maar ook aantoonst dat verzoekster blijkbaar wel bekend is met de steden in Ethiopië terwijl ze beweerdelijk slechts enkele maanden (ofwel 10 jaar) in de Ethiopische hoofdstad zou gewoond hebben.

3.20. Voorts kan verwacht worden dat verzoeksters een gedegen kennis heeft over de militaire dienstplicht in Eritrea, een belangrijk aspect van de (huidige) Eritrese samenleving (zie informatie toegevoegd aan het dossier). In dit opzicht is verzoekster bovendien incoherent. Zo verklaarde verzoekster bij de DVZ dat zij bij een eventuele terugkeer naar Eritrea gearresteerd zou worden omdat zij geen identiteitspapieren heeft en dus niet kan bewijzen dat zij een Eritrese is. Op de vraag waarom zij Eritrea in 2000 samen met haar tante verlaten heeft, antwoordde verzoekster dat zij niet weet waarom ze toen vertrokken zijn (*ibid.*, 4). Bij het CGVS voegde verzoekster meerdere elementen bij. Zo stelde zij bij een eventuele terugkeer naar Eritrea gearresteerd te worden om een levenslange militaire dienstplicht zou moeten aanvatten. In Sudan had verzoekster immers van andere Eritreeërs gehoord dat iedereen naar Sawa gebracht wordt, daar hun dienstplicht moet aanvatten en dat daarom iedereen Eritrea verlaat. Op de vraag waarom zij Eritrea in 2000 samen met haar tante verlaten had, antwoordde verzoekster dat haar tante bang was om ook naar Sawa gebracht te worden en ze ook in het leger zou moeten gaan en dat zij en haar tante daarom vertrokken zijn (*ibid.*, 10, 11, 13, 16, 18, 19). Aldus kan blijken dat verzoekster die geen enkele melding maakte bij de DVZ van een vrees voor de militaire dienstplicht, dit achteraf bijvoegt en centraal stelt. Verzoekster bouwt dus een asielse procedure op naarmate de asielse procedure vordert.

Hierbij moeten twee opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste legt verzoekster hiermee niet uit waarom zij bij de DVZ geen enkele melding maakte van een vrees voor de militaire dienstplicht terwijl dit nu haar voornaamste vluchtreden is. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin.

Het feit dat verzoekster bij de DVZ de militaire dienstplicht niet aanhaalde als de reden voor haar vertrek uit Eritrea of als reden voor haar vrees voor een eventuele terugkeer naar Eritrea, maar dit bij haar gehoor bij het CGVS plots wél deed, doet opnieuw afbreuk aan verzoeksters geloofwaardigheid en Eritrese afkomst. Immers, de militaire dienstplicht is een zeer belangrijk aspect van de huidige Eritrese samenleving en de onbepaalde duur ervan is veruit de hoofdreden waarom mensen Eritrea ontvluchten. Aldus kan niet aangenomen worden dat verzoekster in Sudan leefde bij of nauw samenleefde met de Eritrese vluchtelingengemeenschap. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekster over een dergelijk gegeven pas in België, na haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en voor haar CGVS-gehoor bekend geraakt.

Ten tweede verklaarde verzoekster dat zij in 2010 een identiteitsdocument aanvraag op de Eritrese ambassade in Sudan. Dit document werd achteraf afgenomen in Libië.

Dit blijft echter ook een loutere bewering te meer nu verzoekster niet toelicht waarom ze in Sudan wel, en in België niet naar de ambassade gaat. Voorts zijn haar verklaringen als Eritrese geregistreerd te staan bij de Eritrese ambassade in Sudan strijdig met haar bewering dat zij in Eritrea gearresteerd zou worden omdat zij er niet geregistreerd is en over identiteitspapieren beschikt. Voorts indien verzoekster zich tot de Eritrese ambassade wendde dan had ze haar adres correct moeten opgeven en dus ook haar zoba kennen, wat niet het geval is. Bovendien ontkent verzoekster haar aangehaalde vrees voor gedwongen rekrutering in het leger door de Eritrese autoriteiten (*ibid.*, 16) door haar bewering dat zij vanuit Sudan zelf contact opgenomen zou hebben met de Eritrese autoriteiten door zichzelf te registreren op de ambassade, een identiteitskaart te laten aanmaken en zelfs 2% belasting aan de Eritrese overheid betaalde (*ibid.*, 16). Verzoekster haalde aan dat zij een identiteitsdocument nodig had en dat de Eritrese autoriteiten haar niets kunnen maken zolang zij in het buitenland verblijft (*ibid.*, 16). Verzoekster blijft echter op deze punten ook bijzonder evasief tijdens het CGVS-gehoor, ontkent zelf Eritrese identiteitsdocumenten te hebben aangevraagd en tevens niet te

weten wat deze beweerdelijke registratie inhield (zie p.16 *“Dus je vreest de Eritrese overheid, maar gaat je in Sudan wel registeren bij de Eritrese overheid en gaat hen belasting betalen? Die dingen weet ik niet, mijn tante deed dat. Je kunt niet blijven zeggen dat je tante alles deed en jij enkel volgde. In 2010 was je 20 jaar, een volwassen vrouw. Ik ben niet opgeleid, weet niet. Ik was afhankelijk van haar.”*). Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk Eritrese identiteitsdocumenten te hebben gehad in Sudan en zelfs niet ooit geregistreerd te zijn bij de Eritrese autoriteiten.

3.21. Voorts heeft verzoekster slechts een vage kennis over de inhoud van de militaire dienstplicht in Eritrea, maar is deze ontoereikend wanneer hierop doorgevraagd wordt. Verzoekster haalt voortdurend aan dat mensen naar Sawa gebracht worden, dat elke Eritreeër naar Sawa gaat en vandaar zijn legerdienst begint, maar heeft grote moeite om uit te leggen wat Sawa precies is, noch kan ze deze plaats situeren. Verzoekster kent ook geen andere militaire opleidingskampen (*ibid.*, 10,11,13,16,18,19). Nochtans blijkt uit informatie vervat in het administratief dossier dat zeker niet alle Eritreeërs naar Sawa gebracht worden en dat er heel wat andere militaire opleidingskampen in Eritrea zijn. Wel worden alle Eritrese leerlingen verplicht om hun 12e en dus laatste jaar secundair onderwijs af te leggen in Sawa, waar ze een militaire training krijgen. Verzoekster zegt hierover echter: *“studenten in graad 8 en 9 worden meegenomen, er is geen enkele Eritreeër die de 12e graad afwerkt, ze pakken ze op als ze jong zijn”*. Wanneer verzoekster expliciet gevraagd wordt waar Eritrese leerlingen hun 12e graad afleggen, antwoordt zij dat zij het niet weet (*ibid.*, 19). Nochtans vormt het feit dat leerlingen hun 12e graad afleggen in Sawa en erna de legerdienst dienen aan te vatten een essentieel onderdeel van het systeem van de militaire dienstplicht in Eritrea. Wanneer haar vervolgens gevraagd werd of zij al gehoord heeft van ‘giffa’ ofwel razzia’s zegt verzoekster dat dit in Khartoum gebeurde. Als gevraagd wordt naar Eritrea, antwoordt zij dat jong en oud er kunnen meegenomen worden en vervolgens naar Sawa gebracht worden (*ibid.*, 19). Nochtans blijkt uit informatie vervat in het administratief dossier dat mensen die gearresteerd worden tijdens razzia’s niet per se naar Sawa gebracht worden, maar zeker ook naar andere militaire opleidingskampen zoals bijvoorbeeld Wi’a. Het systeem van de grootschalige giffa’s waarbij de identiteitsdocumenten gecontroleerd worden en dienstweigeraars en deserteurs naar de verschillende gevangenis of naar militaire opleidingskampen gestuurd worden, is wijdverspreid in Eritrea. Verzoekster heeft hier echter geen gedegen kennis over. Zij stelt verder dat mensen die wegens illegaal verblijf gearresteerd worden in het buitenland en teruggeleid worden naar Eritrea, eveneens naar Sawa gebracht worden (*ibid.*, 13). Nochtans is Sawa vooral een militair opleidingskamp voor studenten die het middelbare onderwijs hebben afgewerkt. Mensen die teruggeleid worden uit de buurlanden kunnen mogelijk naar verschillende kampen of gevangenis verspreid over het land gebracht worden (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Verzoekster heeft geen zicht op de verschillende manieren waarop Eritrese mensen bij het leger gerekruteerd kunnen worden. Zij stelt enkel en herhaaldelijk dat men naar Sawa gebracht wordt en er levenslang moet blijven (*ibid.*, 16,18). Dit klopt niet nu dit voor studenten bedoeld is die er beperkt verblijven en meerdere militaire opleidingskampen in Eritrea zijn (zie info toegevoegd aan het dossier). Verzoeksters stelling dat men naar Sawa gebracht wordt en er levenslang moet blijven, getuigt van een oppervlakkige kennis. Indien verzoekster vertrokken is uit Sudan omwille van de militaire dienstplicht in Eritrea en indien ze met haar tante is gevlucht omwille van haar tantes vrees voor de militaire dienstplicht dan kan verwacht worden dat ze dit uitgebreid en in detail besprak met haar tante en later met de Eritrese mensen met wie ze in Sudan woonde teneinde te overwegen of het noodzakelijk is te vluchten. Dit is niet het geval. Verzoeksters kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea is onaanvaardbaar gebrekkig en foutief. Dit kan er slechts op wijzen dat verzoekster hiermee niet in aanraking kwam en evenmin een bijzondere aandacht had voor deze problematie te meer gezien verzoekster verklaarde dat zij contact had met Eritreeërs in Sudan die voor de dienstplicht Eritrea ontvlucht waren haar hierover vertelden (*ibid.*, 12,13), en in haar verzoekschrift ook aangeeft dat zij veel informatie van derden verkreeg.

3.22. Verzoeksters bekendheid met Eritrea en haar bewering in Sudan met Eritrese mensen geleefd te hebben wordt verder ondergraven doordat ze het Eritrese (Gregoriaanse) en Ethiopische (Koptische) kalendersysteem dooreen gebruikt. Indien verzoekster inderdaad op 10-jarige leeftijd in Sudan woonde en daar opgroeide dan kan verwacht worden dat ze eerder de Eritrese kalender zou gebruiken. Dit is niet het geval en verzoekster blijkt vooral met de afwijkende en specifieke Ethiopische kalender bekend. Zo stelde verzoekster dat ‘meskerem’ de eerste maand is (*ibid.*, 24), wat inderdaad zo is volgens het Ethiopische kalendersysteem, maar volgens de Eritrese kalender staat ‘meskerem’ gelijk met de 9e maand (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Verder vertelde verzoekster dat het Expo festival in Asmara plaatsvindt op 8 magabit (*ibid.*, 21). Volgens de Ethiopische kalender is dit 8 juli, en het Expo festival vindt inderdaad plaats tijdens de zomer (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Volgens de Eritrese kalender is 8 magabit dan weer gelijk aan 8 maart. Verzoekster legt in haar verzoekschrift hierover het volgende uit: *“inderdaad stelt hij dat 8 megabit in Ge’ez kalender uitkomt op 8 juli in het*

Gregoriaans kalender. Megabit is altijd de maand maart, zijnde in Gregoriaanse of Ge'ez kalender. Het is gewoon de derde maand in de gregoriaanse kalender en dan wel de 7de maand in de Ge'ez kalender. Maar in de maand Megabit is in geen geval op de maand juli toe (stuk 5). Dit is dus geen aanduiding van het gebruik van het Ge'ez kalender." Deze gekunstelde verklaring houdt echter geen steek en vermag bovenstaande vaststelling niet te weerleggen. Het wikipedia artikel waarnaar verzoekster verwijst, bevestigt alleen maar de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat magabit volgens de Ethiopische (ge'ez) kalender gelijk staat aan de zevende maand (zijnde) juli, en volgens de Eritrese (gregoriaanse) kalender gelijk staat aan maart.

Ook blijkt verzoekster vooral de Eritrese kalender te kennen bij feiten en feesten die ingestudeerd kunnen worden: Eritrea's onafhankelijkheid 24 ginbot (24 mei), dat martelarendag op 20 sene (20 juni), de dag van de arbeid op 1 ginbot (1 mei) en vrouwendag op 8 magabit (8 maart) (gehoor, p.21,22) (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

3.23. Uit het administratief dossier en de verklaringen van verzoekster blijkt verzoeksters kennis van de Tigrinya taal onaanvaardbaar beperkt te zijn terwijl Tigrinya de taal is van haar voorgehouden Tigrinya-etnie, een officiële taal is in Eritrea en de voertaal is in de hoofdstad Asmara (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Haar gehoor bij het CGVS legde verzoekster af in de Amhaarse taal en ook haar gehoor bij de DVZ legde zij op haar vraag af in het Amhaars. Bij het CGVS verklaarde zij dat zij ook de Tigrinya taal beheerst, maar dat zij de Amhaarse taal wel beter onder de knie heeft. Er werd afgesproken om de 'personalia' van het gehoor in de Tigrinya taal te bevragen en later terug over te schakelen naar het Amhaars. De tolk van het CGVS (die zowel de Tigrinya als Amhaarse taal beheerst) gaf echter al zeer snel aan dat het voor hem niet mogelijk was om te tolken in het Tigrinya omdat verzoeksters antwoorden in de Tigrinya taal niet goed verstaanbaar waren. De tolk gaf aan dat hij haar wel begreep in het Tigrinya bij heel korte antwoordjes, maar dat verzoekster een iets langere uitleg slechts kon doen in een onverstaanbare mix van Tigrinya en Amhaars. Op basis van deze opmerkingen van de tolk werd, met verzoeksters toestemming, geopteerd om het ganse gehoor verder te zetten in de Amhaarse taal (*ibid.*, 4,5).

De Raad stelt alsdus vast dat verzoekster niet vlot kan spreken in een taal die in Eritrea wordt gesproken terwijl Amhaars geen officiële taal is van Eritrea en er ook niet als zodanig gesproken wordt. Het Amhaars is wel de officiële in Ethiopië (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

3.24. Verzoeksters toelichting dat zij in Ethiopië op school Amhaars sprak, neemt de Raad niet aan gelet op haar tegenstrijdige verklaringen op de DVZ en het CGVS aangaande de duur van het verblijf in Eritrea en Ethiopië. Zo dan toch aangenomen wordt dat zij van 1990 tot 1999 in Ethiopië verbleven heeft, dient te worden vastgesteld dat verzoekster beweert dat ze zowel in Ethiopië, Eritrea als tijdens haar verblijf in Sudan van 2000 tot 2014 steeds Tigrinya heeft gesproken, naast andere talen. Zo verklaarde zij dat zij tijdens haar verblijf in Ethiopië van 1990 tot 1999 Tigrinya sprak met haar familie, maar Amhaars met anderen. Tijdens haar verblijf in Asmara in 2000 sprak zij Tigrinya en Amhaars met haar tante en Tigrinya op straat met andere kinderen. Tijdens haar verblijf in Sudan van 2000 tot 2014 sprak zij Tigrinya, Amhaars en ook Arabisch met haar tante. In Sudan kwam zij ook in contact met andere Eritreeërs uit de buurt en ook tijdens nationale feestdagen en in de kerk. Zij sprak Tigrinya en Arabisch met hen, en Amhaars met degenen die dit konden. Er werd verzoekster gevraagd waarom zij Amhaars sprak met haar tante, aangezien Tigrinya hun beider moedertaal is en haar tante geboren werd in Mendefera in Eritrea, maar zij kon hier geen uitleg voor geven (*ibid.*, 7,12). Indien Tigrinya volgens verzoekster ook haar moedertaal is dan kan niet worden ingezien waarom verzoekster stelt dat zij vooral in Sudan haar kennis van het Tigrinya "verbeterde" omdat zij het sprak met andere Eritreeërs, en ook met haar tante (*ibid.*, 12).

3.25. Waar het artikel "*Language Maintenance and Language Shift among Second Generation Tigrinya-speaking Eritrean Immigrants in Saudi Arabia*" toegevoegd aan het verzoekschrift vermeldt dat immigranten van de tweede generatie de taal van hun ouders niet perfect beheersen, blijkt uit voorgaande dat verzoekster zowel in Ethiopië, Eritrea als tijdens haar verblijf in Sudan van 2000 tot 2014 steeds Tigrinya heeft gesproken, naast andere talen.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de beoordeling over de kennis van het Tigrinya enkel berust op de appreciatie van de tolk van het CGVS, wat volgens verzoekster eerder een persoonlijk advies is die geen wetenschappelijke waarde heeft en door andere omstandigheden eigen aan de tolk uitgelegd kunnen worden, zoals bv. het feit dat hijzelf Tigrinya niet perfect spreekt, of dat hij geen inspanningen wilt doen om verzoekster te tolken omdat zij die taal niet perfect spreekt, is niet meer dan een boutewering.

Vooreerst geeft verzoekster door bij DVZ te opteren om haar gehoor in het Amhaars af te leggen zelf toe onvoldoende het Tigrinya te kunnen hanteren. Dit blijkt inderdaad ook op haar gehoor bij het CGVS waar ze het Tigrinya slechts gebrekkig kent terwijl ze geen problemen heeft haar verhoor af te leggen in de Amhaarse taal.

Voorts blijkt uit het attest afgeleverd door de verantwoordelijke van de tolkdienst CGVS d.d. 23 oktober 2015 met betrekking tot de taalvaardigheden van de tolk 1209 die verzoekster heeft bijgestaan tijdens haar gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 23 juli 2015, dat de vertaler-tolk met als tolknummer 1209 deel uitmaakt van de lijst van vertalers en/of tolken waarop het Commissariaat-generaal beroep doet telkens wanneer een asiëldossier de tussenkomst van een vertaler en/of tolk vereist en dat het CGVS beroep doet op de diensten van 1209 voor de talen Amhaars, Tigre en Tigrinya. Louter stellen dat de tolk zelf Tigrinya niet perfect spreekt teneinde haar gebrekkige kennis van de Tigrinya taal te verdoezelen, is bezwaarlijk ernstig te noemen.

Het verdere giswerk van verzoekster om haar gebrekkige kennis de Tigrinya taal te verklaren, met name dat de tolk misschien geen inspanningen wilde doen om verzoekster te tolken omdat zij de taal niet perfect spreekt, wordt door de Raad evenmin aangenomen. Uit de eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekster en de tolk geen enkel probleem kenden wat betreft de houding van de tolk ten aanzien van verzoekster. Ten slotte zoals hoger gesteld kent verzoekster ook bepaalde begrippen niet in het Tigrinya, of weet niet wat deze betekenen. Dergelijke onwetendheden kunnen niet aan een tolk te wijten zijn (kerstmis, donderdagmarkt...).

Verzoeksters gebrekkige kennis van haar beweerdelijke moedertaal en taal die in Eritrea wordt gesproken doet opnieuw afbreuk aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit. De vaststelling dat verzoekster noties heeft van de Tigrinya taal vormt anderzijds geen sluitende indicatie voor een Eritrese nationaliteit, vermits de Tigrinya taal vooral in Ethiopië wordt gesproken (zie informatie toegevoegd aan het dossier en het verzoekschrift).

3.26. Waar verzoekster stelt dat zij bereid is om een taalanalyse te ondergaan om te bewijzen dat zij Tigrinya wel begrijpt en spreekt, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. Hoe dan ook kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster in haar verzoekschrift reeds aangeeft dat ze het Tigrinya niet goed kent. Er kan dan ook niet worden ingezien wat verzoekster met een dergelijke taalanalyse wil bereiken. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat een taal kan aangeleerd worden.

3.27. Verzoekster wijt de vele voorgenoemde onwetendheden en fouten aan psychologische problemen (post traumatisch stress syndroom) en verwijst hierbij naar de email van haar psycholoog gevoegd bij het verzoekschrift. Nog daargelaten dat deze korte email geen ernstig verslag uitbrengt en blijkbaar verzoeksters problemen verbindt aan haar vertrek uit haar land, kan hieruit niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Integendeel, uit de verhoren opgenomen in het administratief dossier blijkt manifest dat verzoekster ernstige pogingen gedaan heeft om informatie in te studeren (ook tijdens de pauze) die ze noodzakelijk achtte om haar Eritrese nationaliteit aan te tonen. Verzoekster poneert echter feiten (taalkennis van Tigrinya) aan die geheel niet kunnen overtuigen en voorts kan niet aangenomen worden dat ook al zou verzoekster psychologische problemen hebben, ze niet eenduidig kan stellen of ze in Ethiopië opgroeide of in Eritrea. Dit klemmt te meer nu moet worden herhaald dat verzoekster tijdens het gehoor bijzonder alert was. Ze kent wel grote steden in Ethiopië waar ze beweerdelijk nooit kwam (CGVS-gehoor p.14), ze heeft een merkwaardige kennis van Asmara die niet eigen kan zijn aan een kind van 10 jaar en ze weet wanneer een standbeeld wordt opgericht in Asmara lang nadat ze uit Eritrea zou vertrokken zijn. Er kan dan ook niet worden gevolgd dat verzoekster te vermoeid zou geweest zijn tijdens het lange gehoor. Hoe dan ook merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress en vermoeidheid tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielerelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

3.28. Ten slotte blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielerelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt voorts vast dat de gehoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden en verzoekster geen blijk gaf van ernstige medische problemen of extreme vermoeidheid. Verzoekster stelde op het einde van de gehoor alle

vragen begrepen te hebben, de tolk Amhaars goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Bij de vraag of verzoekster nog iets aan haar asielrelaas had toe te voegen, maakte zij geenszins melding van een vermoeide of verwarde psychologische toestand waarin zij zou verkeren. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoekster tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en die haar gebrekkige medewerking en de onwetendheden en foutieve verklaringen kunnen verklaren. Dat verzoekster een dergelijk probleem aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig.

3.29. In zoverre verzoekster onder verwijzing naar het Handboek van UNHCR nog wijst op het principe van het voordeel van de twijfel, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel speelt slechts wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, in *casu quod non*.

3.30. De overige door verzoekster neergelegde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht te stellen.

3.31. De neergelegde identiteitskaart van haar oom betreft vooreerst een fotokopie. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien ze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat deze persoon werkelijk haar oom zou zijn. De Raad benadrukt nog dat een document slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde afhangt van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ten slotte volstaat het niet louter documenten neer te leggen maar moet het nut ervan worden aangetoond en moet worden aannemelijk gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoekster haar nationaliteit en geen identiteitsdocumenten neerlegt zodat zelfs niet eens kan worden geverifieerd of de documenten wel betrekking hebben op verzoekster.

3.32. Verder legde zij een attest neer waaruit blijkt dat zij besneden is (volgens type 2). Verzoekster verklaart hierover dat zij zich niet meer herinnert wanneer zij besneden werd, maar dat het normaal gezien rond de leeftijd van 8 à 9 jaar gebeurt (*ibid.*, 16, 17). Opmerkelijk is dat -wanneer haar gevraagd werd waar dit gebeurde- zij antwoordde '*Als het op 9 jaar was, was het in Eritrea. Ik denk dus dat het in Eritrea was*' (*ibid.*, 16). Men zou immers verwachten dat iemand waaraan gevraagd wordt waar zij was op het moment dat ze besnijdenis onderging, meteen zou weten waar zij zich op het moment van haar besnijdenis -wat toch een ingrijpende gebeurtenis is- bevond in Ethiopië of Eritrea, zonder eerst te moeten nadenken over hoe oud ze toen was, om van daaruit af te leiden waar ze zich bevond op het moment dat ze die leeftijd had. Verzoeksters verklaringen komen dan ook beredeneerd voor en vormen andermaal een aanwijzing om de waarachtigheid van haar verblijf in Eritrea -en bij uitbreiding haar Eritrese nationaliteit- te ondergraven. Voorts verklaarde verzoekster dat haar tante deze besnijdenis regelde en dat haar vader er ook achter stond. Zij zei ook dat zij pas sinds de lessen hierover in het opvangcentrum in België beseft dat besnijdenis niet goed is, maar dat zij voorheen voorstander was van deze praktijk (*ibid.*, 16, 17). Wanneer verzoekster gevraagd werd waarom zij het attest ter staving van haar besnijdenis neerlegde, antwoordde zij dat zij wilde tonen dat het probleem van besnijdenis bestaat in Eritrea (*ibid.*, 16, 17). Verzoekster kan niet toelichten wat zij momenteel in haar verklaarde land van herkomst te vrezen zou hebben met betrekking tot deze reeds ondergane besnijdenis. Bovendien gezien haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk is (*supra*) kan een eventuele vrees voor vervolging in Eritrea ten gevolge van haar reeds ondergane besnijdenis bezwaarlijk in aanmerking worden genomen.

3.33. Verzoeksters bewering dat de situatie in Sudan dient te worden meegenomen in de beoordeling kan niet worden gevolgd. Verzoekster kan niet stellen dat in *"het geval van een asielzoeker wiens nationaliteit niet zonder twijfel aangetoond kan worden maar die ook niet staatloos is (...) Conform de 22ste overweging van richtlijn 2011/95/EG moet deze situatie opgelost worden door zich te laten leiden door de adviezen van de UNCHR. Volgens zijn aanwijzingen moet de asielaanvraag in dit geval op*

dezelfde wijze behandeld worden als in het geval van een staatloos, nl ten aanzien van het land waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft”.

Vooreerst dient te worden herhaald dat verzoekster gesteld heeft dat ze vóór de onafhankelijkheid van Eritrea is geboren in Addis Abeba, de huidige hoofdstad van Ethiopië. Haar ouders waren van Tigrinya etnie en toen uiteraard van Ethiopische nationaliteit. Verzoeksters moeder is gestorven voor de onafhankelijkheid van Eritrea. Verzoekster beweert maar maakt niet aannemelijk dat haar vader gedeporteerd zou zijn, te meer hij een Ethiopische politieman was en al evenmin wordt aangetoond dat dergelijke personen het voorwerp waren van deportatie. Verzoekster beweert de Eritrese nationaliteit te bezitten na haar deportatie naar Eritrea. Zoals hoger gesteld toont verzoekster niet aan bekend te zijn met Eritrea en de Eritrese nationaliteit te hebben verworven. Indien verzoekster de Ethiopische nationaliteit niet verloren heeft, dan kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen geloofwaardige problemen met Ethiopië aanvoert. Immers verzoekster toont niet aan gedeporteerd te zijn uit Ethiopië.

Er bestaat geen betwisting dat verzoekster niet de Sudanese nationaliteit bezit. Er zijn dan ook geen redenen om verzoeksters asielaanvraag te beoordelen ten opzichte van Sudan. Waar verzoekster verwijst naar Overweging 22 van Richtlijn 2011/95/EG van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2013 *“Overleg met de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR) kan voor de lidstaten waardevol advies opleveren bij het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève”* kan hieruit geen verplichting worden afgeleid om bij UNHCR advies in te winnen, zoals verzoekster lijkt te veronderstellen.

3.34. Verzoekster brengt in dit verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS en de tolk, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.35. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.36. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea. Verzoekster toont immers geen enkele band aan met dit land en ook haar verklaringen over een verblijf in Sudan zijn niet aangetoond. Hoe dan ook dienen verzoeksters verklaringen afgewogen te worden tegen het land van haar nationaliteit. Aangezien verzoekster volhoudt dat ze de Eritrese nationaliteit bezit, kan enkel gesteld worden dat ze deze beweerde nationaliteit niet aannemelijk kon maken.

De door verzoekster aangebrachte stukken en argumenten inzake Eritrea zijn dan ook niet dienstig.

3.37. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.38. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoonde, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

Besluit

3.39. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

3.40. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK